

Meer dan een mens kan hebben

Achter elke diefstal schuilt een verhaal, maar achter het blik bier van René gaat een heel leven schuil. Een heel ellendig leven vooral.

“Ik wilde vier halve liters kopen, maar omdat ik mijn handen vol had, deed ik er eentje in mijn binnenzak,” herinnert René (48) zich.

“En bij de kassa betaalde u maar voor drie blikken,” vult de rechter aan.

“Precies,” zegt René.

“Omdat u dat vierde blik in uw binnenzak vergeten was,” denkt de rechter het verhaal af te rond.

“Nee,” zegt René. “Omdat ik mijn handen vol had.”

“Even wachten,” herpakt de rechter zich.

“Dus u wist toen u voorbij de kassa ging, dat u nog een vierde blik in uw jaszak had?”

“Nee beste man, dat wist ik juist niet,” zegt René.

“Maar dan was u dat toch vergeten?” concludeert de rechter.

“Precies!” zegt René. “Dat was ik vergeten!”

“En net zegt u dat u dat niet was vergeten,” zegt de rechter.

“Zei ik dat? Dat klopt dan niet,” zegt René.

“Volgens een medewerker van de supermarkt in Heemskerk rekende u overigens helemaal niets af,” leest de rechter uit het dossier.

“Heemskerk?” zegt René. “Beverwijk toch?”

“Heemskerk,” zegt de rechter.

“Oh,” zegt René.

Dagen op 't kerkhof

Zoals de lucht die samen met hem de zaal binnenkwam al deed vermoeden (een walm van alcohol, shag en gebrekkige persoonlijke hygiëne), laat Renés geheugen zich lastig oprispen. Hij is

dakloos en verslaafd aan alcohol. Ook de afgelopen nacht heeft hij op straat doorgebracht. Rillend van de kou, want het vroom. Het feit dat hij ondanks de barre temperaturen toch nog een paar uur heeft kunnen pitten, heeft hij naar eigen zeggen alleen aan de drank te danken. René ziet er verwaarloosd uit. Nog niet zo lang geleden had hij zijn leven op de rit. Na een alcoholverslaving van dertien jaar krabbelde hij er met veel pijn en moeite weer bovenop. Hij vond een vriendin, dronk geen druppel, haalde meerdere diploma's en kreeg uiteindelijk een vast contract als kraandrijver bij Tata Steel in IJmuiden.

En toen, na een paar jaar, sloeg het noodlot toe zoals het in een mensenleven zelden toeslaat. In een tijdsbestek van nog geen twee maanden overleden zijn vader, zijn twee broers en zijn piepjonge dochtertje. Het onwaarschijnlijke verdriet sloeg René volkomen lam. Zijn relatie ging naar de knoppen, hij belandde op straat en viel terug in zijn oude

verslaving: zuipen.

Veel familie heeft hij niet meer over. Zijn moeder leeft nog, maar die is volgens René zelf ook flink de weg kwijt.

“Die zit hele dagen op het kerkhof,” zegt hij terwijl de tranen over zijn wangen rollen. “Dat lijkt me ook niet gezond.”

De rechter schudt het hoofd. Achter elke diefstal schuilt een verhaal, maar de ellende achter dit bewuste blik bier tart elke beschrijving.

“U heeft een hoop narigheid over u heen gekregen,” zegt de rechter. “Meer dan een mens kan hebben.”

De werkstraf die hij René oplegt, een geheel voorwaardelijke van veertig uur, is niet het belangrijkste. Veel belangrijker is de meldplicht bij de reclassering die ook deel uitmaakt van de straf. Behalve bestraft, moet René vooral geholpen worden, en zolang hij op straat leeft, is dat erg lastig. Contact met de reclassering is hopelijk het begin van een oplossing.

“Zet 'm op,” zegt de rechter. ■

TEKST JOACHEM DAVIDSE, ILLUSTRATIE PETRA URBAN